

Niet te filmen!

BESTSELLERAUTEUR VAN
DE SHOPAHOLIC-SERIE

SOPHIE KINSELLA

**NIET TE
FILMEN!**

EEN ROMAN

moon

Oorspronkelijke titel: *Finding Audrey*

Published in Great Britain by Doubleday, an imprint of

Random House Children's Publishers UK

A Penguin Random House Company

Copyright © Sophie Kinsella, 2015

© Vertaling uit het Engels: Mariëtte van Gelder, 2015

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Will Staehle

Ontwerp Nederlandse uitgave: Baqup

Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 443 4737 1

ISBN 978 90 443 4738 8 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aan al mijn kinderen, die me elk op hun eigen manier
hebben geïnspireerd tot dit boek.

O, mijn god, mam is krankzinnig geworden.

Niet gewoon mam-krankzinnig. Echt krankzinnig.

Gewoon mam-krankzinnig: mam zegt: 'Laten we allemaal dat geweldige glutenvrije dieet uit de *Daily Mail* gaan volgen!' Mam koopt drie glutenvrije broden. Dat brood is zo goor dat we het niet door onze keel kunnen krijgen. We gaan in staking, mam verstopt haar broodje in een bloembed en een week later eten we niet meer glutenvrij.

Dat is gewoon mam-krankzinnig. Maar dit is echt krankzinnig.

Ze staat bij het raam van haar slaapkamer, dat uitkijkt op Rosewood Close, waar we wonen. Nee, stáán klinkt te normaal. Mam ziet er niet normaal uit. Ze leunt griezelig ver naar buiten, met een verwilderde blik in haar ogen. En ze heeft de computerapparatuur van mijn broer Frank in haar handen. De kast en het beeldscherm balanceren vervaarlijk op de rand. Ze kunnen nu elk moment vallen. Ze kostten samen zevenhonderd pond.

Beseft ze dat wel? Zevenhonderd pond. Ze maakt ons altijd wijs dat wij de waarde van geld niet kennen. Ze zegt altijd dingen als: 'Heb je er wel enig besef van hoe hard je moet werken om tien pond te verdienen?' en: 'Als je die elektriciteit zelf moest betalen, zou je er wel zuiniger mee omgaan.'

Nou, wat dacht je van zevenhonderd pond verdienen en die dan opzettelijk aan diggelen smijten?

Onder ons, op het gras, draaft Frank heen en weer in zijn *Big*

Bang Theory-T-shirt, panisch brabbelend en met zijn handen in zijn haar.

‘Mam!’ Zijn stem is helemaal hoog van angst. ‘Mam, dat is mijn computer.’

‘Dat weet ik ook wel!’ krijst mam hysterisch. ‘Denk je dat ik dat niet weet?’

‘Mam, kunnen we er alsjeblieft over praten?’

‘Ik heb het al geprobeerd met praten!’ slaat mam terug. ‘Ik heb het geprobeerd met vleien, ruziën, smeken, redeneren, omkoping... Ik heb alles geprobeerd. Echt álles, Frank!’

‘Maar ik kan niet zonder mijn computer!’

‘Jij kunt best zonder je computer!’ gilt mam zo woest dat ik in elkaar krimp.

‘Mammie gaat met de computer gooien!’ zegt Felix, die het gras op rent en met een ongelovige opgetogenheid naar boven kijkt. Felix is ons kleine broertje. Hij is vier. Hij benadert de meeste gebeurtenissen in het leven met een ongelovige opgetogenheid. Een vrachtwagen op straat! Ketchup! Een extra lang patatje! Mam die een computer uit het raam gooit is maar één van de dagelijkse wonderen op zijn lijst.

‘Ja, en dan gaat de computer kapot!’ valt Frank uit. ‘En dan kun jij geen Star Wars meer spelen, nooit meer!’

Felix’ gezicht betreft en mams woede laait weer op.

‘Frank!’ gilt ze. ‘Maak je broertje niet van streek!’

Nu komen onze nieuwe overburen, de McDuggans, naar buiten om te kijken. Hun zoon van twaalf, Ollie, roept zelfs ‘Nééé!’ als hij ziet wat mam van plan is.

‘Mevrouw Turner!’ Hij rent de straat over naar ons gazon en kijkt smekend omhoog, samen met Frank.

Ollie speelt weleens online *Land of Conquerors* met Frank, als Frank een ruimhartige bui heeft en niemand anders om mee te spelen. Ollie lijkt het nog erger te vinden dan Frank.

‘Mevrouw Turner, maak de computer niet kapot, alstublieft,’ zegt hij beverig. ‘Al Franks spelcommentaren staan erop. Ze zijn

zó leuk.' Hij wendt zich tot Frank. 'Ze zijn echt heel leuk.'

'Dank je,' prevelt Frank.

'Je moeder is net...' Ollie knippert nerveus met zijn ogen. 'Ze is net Goddess Warrior Enhanced level 7.'

'Wát ben ik?' vraagt mam verontwaardigd.

'Het is een compliment,' snauwt Frank, die vertwijfelt omhoogkijkt. 'Wat je zou weten als je level 8 had gespeeld,' verbetert hij Ollie.

'Ja,' beaamt Ollie haastig. 'Level 8.'

'Je kunt niet eens meer gewoon communiceren!' Mam flipt. 'Het echte leven is geen reeks levels!'

'Mam, alsjeblieft,' onderbreekt Frank haar. 'Ik doe alles wat je zegt. Ik ruim de afwasmachine in. Ik zal oma elke avond bellen. Ik zal...' – hij denkt koortsachtig na – '... ik zal de doven voorlezen.'

De doven voorlezen? Hoort hij zelf wel wat hij zegt?

'De doven?' Mam ploft zowat van woede. 'De doven? Je hoeft de doven niet voor te lezen! Als er hier iemand doof is, ben jij het verdomme wel! Je hoort geen woord van wat ik zeg – je hebt altijd die ellendige koptelefoon op...'

'Anne!'

Ik draai me om en zie dat pap zich in de strijd komt werpen. Er komen nog een paar mensen uit de straat naar buiten. Dit is nu officieel een Buurtincident.

'Anne!' roept pap nog eens.

'Ik los dit wel op, Chris,' zegt mam waarschuwend, en ik zie pap slikken. Mijn vader is lang en knap op de manier van een autoreclame, en hij ziet er wel uit alsof hij de baas is, maar diep vanbinnen is hij niet zo'n alfamannetje.

Nee, dat klinkt onaardig. Hij is op allerlei manieren alfa, denk ik, alleen is mam dat nog méér. Ze is sterk en bazig en knap en bazig.

Zeg ik nou twee keer bazig?

Nou ja. Trek daar je eigen conclusies maar uit.

‘Schatje, ik weet dat je boos bent,’ zegt pap sussend, ‘maar is dit niet een beetje extreem?’

‘Extreem? Híj is extreem! Hij is verslaafd, Chris!’

‘Ik ben niet verslaafd!’ gilt Frank.

‘Ik zeg alleen...’

‘Wat?’ Mam draait nu eindelijk haar hoofd paps kant op. ‘Wat zeg je?’

‘Als je die spullen zo laat vallen, beschadig je de auto.’ Pap trekt een grimas. ‘Misschien kun je iets naar links opschuiven?’

‘Die auto boeit me niet! Wie zijn kinderen liefheeft, kastijdt ze!’ Ze kantelt de computerkast nog iets verder uit het raam en we houden allemaal onze adem in, ook de kijkende buurtgenoten.

‘Liefheeft?’ schreeuwt Frank omhoog. ‘Als je me liefhad, zou je mijn computer niet mollen!’

‘Nou, en als jij mij liefhad, Frank, zou je niet stiekem om twee uur ’s nachts opstaan om online tegen mensen in Korea te spelen!’

Ollie zet grote ogen op. ‘Ben jij vannacht om twee uur opgestaan?’ vraagt hij aan Frank.

‘Oefenen,’ zegt Frank schouderophalend. ‘Om te óéfenen!’ herhaalt hij met nadruk tegen mam. ‘Er komt een toernooi aan! Jij zegt altijd dat ik een doel moet hebben in het leven! Nou, dat heb ik!’

‘Land of Conquerors spelen is toch geen levensdoel! O, god, o, god...’ Mam beukt met haar hoofd tegen de computerkast. ‘Waar ben ik de fout in gegaan?’

Ollie krijgt me opeens in de gaten. ‘Hé, Audrey,’ zegt hij. ‘Alles goed?’

Ik deins geschrokken achteruit, weg bij mijn slaapkamerraam. Het zit weggestopt op een hoek van het huis en het was niet de bedoeling dat iemand me zou zien, laat staan Ollie. Ik ben er vrij zeker van dat hij een beetje verliefd op me is, ook al is hij twee jaar jonger dan ik en reikt hij amper tot mijn borst.

‘Kijk, daar is de beroemdheid!’ zegt Rob, de vader van Ollie, die leuk wil zijn. Hij noemt me al vier weken ‘de beroemdheid’, al

zijn pap en mam allebei, los van elkaar, naar hem toe gegaan om te vragen of hij ermee op wil houden. Hij denkt dat het grappig is en dat mijn ouders geen gevoel voor humor hebben. (Het is me vaak opgevallen dat mensen 'gevoel voor humor hebben' gelijkstellen aan 'een botte debiel zijn'.)

Deze keer hebben pap en mam Robs o zo geestige opmerking niet gehoord, geloof ik. Mam kreunt nog steeds: 'Wat heb ik fout gedaa-haan?', en pap kijkt bezorgd naar haar.

'Je hebt niks fout gedaan!' roept hij naar boven. 'Er is niks aan de hand! Schat, kom naar beneden, wat drinken. Zet die computer terug..'. Hij ziet haar gezicht en voegt er haastig aan toe: 'Voorlopig. Je kunt hem straks ook nog uit het raam kieperen.'

Mam vertrekt geen spier. De computerkast wankelt nog verwaarlijker op de rand van het raamkozijn en pap krimpt in elkaar. 'Lieverd, ik denk alleen maar aan de auto... We hebben hem net afbetaald...'. Hij loopt naar de auto en steekt zijn handen uit alsof hij de auto wil beschermen tegen neerstortende apparatuur.

'Haal een deken!' zegt Ollie, die plotseling opleeft. 'Red de computer! We moeten een deken hebben. We gaan in een kring staan...'

Mam lijkt hem niet eens te horen. 'Ik heb je borstvoeding gegeven!' krijst ze naar Frank. 'Ik heb je *Winnie de Poeh* voorgelezen! Ik wilde alleen maar een veelzijdige zoon die belangstelling zou hebben voor boeken en kunst en de natuur en musea en misschien een wedstrijd sport...'

'Land of Conquerors is een wedstrijd sport!' gilt Frank. 'Je weet er niks van! Het is heel serieus! Weet je wel dat het prijzengeld voor de internationale competitie in Toronto dit jaar zes miljoen dollar is?'

'Dat zeg je de hele tijd!' barst mam uit. 'Dus, wat, dat ga jij winnen, zeker? Je fortuin maken?'

'Wie weet!' Hij werpt haar een boze blik toe. 'Als ik genoeg kan oefenen.'

'Frank, doe normaal!' Haar stem schalt door de straat, schril

en bijna beangstigend. 'Jij doet níét mee aan de internationale Land of Conquerors-competitie, jij gaat níét naar huis met dat verdomde prijzengeld van zes miljoen dollar en je gaat níét de kost verdienen met gamen! Schrijf dat maar op je buik!'

Een maand eerder

Het begint allemaal met de *Daily Mail*. Er beginnen best veel dingen bij ons thuis met de *Daily Mail*.

Mam krijgt dat zenuwtrekje van haar. We hebben gegeten en afgeruimd en nu zit ze met een glas wijn de krant te lezen – ‘moment voor mezelf’ noemt ze het – en haar aandacht is op een artikel gevallen. Ik kijk over haar schouder naar de kop: ‘De acht tekenen dat uw kind verslaafd is aan computerspelletjes.’

‘O, mijn god,’ hoor ik haar in zichzelf mompelen. ‘O, mijn gód.’ Haar vinger glijdt langs de lijst en ze ademt gejaagd. Ik leun naar voren en zie een subkopje: ‘7. Prikkelbaarheid en somberte.’

Ha. Ha, ha.

Dat is mijn holle lach, voor de duidelijkheid.

Ik bedoel, dat meen je toch niet, sómberte? James Dean was een, zeg maar, sombere tiener in *Rebel without a Cause* (ik heb de poster – beste filmposter ooit, beste film ooit, meest sexy filmster ooit – waarom moest hij dood, waarom, waarom toch?). Dus James Dean was verslaafd aan videospelletjes? O, wacht.

Precies.

Maar het heeft geen zin om zoiets tegen mijn moeder te zeggen, want het is logisch en mijn moeder gelooft niet in logica, ze gelooft in horoscopen en groene thee. O, en in de *Daily Mail*, natuurlijk.

1. Ze leest hem elke dag.
2. Ze gelooft alles wat erin staat.
3. Als je probeert hem uit haar handen te trekken, trekt ze hem met een ruk terug en gromt 'Blijf af!', alsof je probeert een leeuw een gekoesterde welp af te pakken.
4. Als er een griezelverhaal in staat over vitamine D dwingt ze ons allemaal in onze blote bast te 'zonnebaden'. (Vriezebaden, zal ze bedoelen.)
5. Als er een griezelverhaal in staat over huidkanker, dwingt ze ons allemaal zonnebrandcrème op te smeren.
6. Als er een verhaal in staat over 'de gezichts crème die wél werkt', bestelt ze die meteen. Ik bedoel, ze pakt ter plekke haar iPad.
7. Als ze hem niet kan krijgen in een vakantieoord, krijgt ze ernstige onthoudingsverschijnselen. Ik bedoel, over prikkelbaarheid en somberte gesproken.
8. Ze heeft ooit geprobeerd te stoppen tijdens het vasten. Ze hield het maar een paar uur vol.

Maar goed. Ik kan niets doen aan mijn moeders tragische afhankelijkheid, behalve dan hopen dat ze niet té veel schade aan haar leven toebrengt. (Ze heeft onze woonkamer al ernstige schade toegebracht na het lezen van een 'interieur'-stuk: 'Handbeschilderde meubelen – waarom niet?')

Dus dan komt Frank de keuken in geslenterd in zijn zwarte *I MOD THEREFORE I AM*-T-shirt, met zijn oordopjes in en zijn telefoon in zijn hand. Mam laat de *Daily Mail* zakken en kijkt naar hem alsof de schellen haar van de ogen zijn gevallen.

(Dat heb ik nooit begrepen. Schéllen? Nou ja. Het zal wel.)

'Frank,' zegt ze, 'hoeveel uur heb je deze week computerspelletjes zitten doen?'

'Definieer computerspelletjes,' zegt Frank zonder op te kijken van zijn telefoon.

‘Hè?’ Mam kijkt me onzeker aan en ik haal mijn schouders op. ‘Je weet wel. Gamen. Hoeveel uur?’ Frank maakt geen aanstalten om antwoord te geven en ze gilt: ‘Fránk! Hoeveel uur? Haal die dingen uit je oren!’

‘Wat?’ zegt Frank, en hij doet zijn dopjes uit. Hij knippert met zijn ogen naar haar alsof hij de vraag niet heeft gehoord. ‘Moeten we het hierover hebben?’

‘Ja, dat moet!’ bijt mam hem toe. ‘Ik wil dat je me vertelt hoeveel uur je per week computerspelletjes zit te doen. Nu meteen. Tel maar op.’

‘Dat kan ik niet,’ zegt Frank bedaard.

‘Dat kun je niet? Hoe bedoel je, “dat kan ik niet”?’

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zegt Frank overdreven geduldig. ‘Bedoel je letterlijk computerspelletjes? Of bedoel je alle videospelletjes, met de Xbox en PlayStation erbij? Tellen spelletjes op mijn telefoon mee? Leg uit wat je bedoelt.’

Wat is Frank toch een debiel. Zíét hij dan niet dat mam naar een tirade toe werkt?

‘Ik bedoel alles wat je geest verwingt!’ zegt mam zwaaiend met de *Daily Mail*. ‘Besef je wel hoe gevaarlijk die spelletjes zijn? Besef je wel dat je hersenen zich niet goed ontwikkelen? Je bréín, Frank! Je kostbaarste orgaan.’

Frank grinnikt dubbelzinnig en ik moet wel giechelen. Frank kan best geestig zijn.

‘Daar ga ik niet op in,’ zegt mam ijzig. ‘Het bewijst alleen maar wat ik zei.’

‘Helemaal niet,’ zegt Frank. Hij trekt de koelkast open, haalt er een pak chocomel uit en zet het aan zijn mond, wat echt ranzig is.

‘Niet doen!’ zeg ik kwaad.

‘Er is nog een pak. Relax.’

‘Ik ga je gametijd rantsoeneren, jongeman.’ Mam slaat met de *Daily Mail* op tafel om haar woorden kracht bij te zetten. ‘Ik ben het zat.’

Jongeman. Dat betekent dat ze pap er aan zijn haren bij gaat slepen. Als ze 'jongeman' of 'jongedame' zegt, kun je er donder op zeggen dat er de volgende dag een afgrijselijk soort familie-beraad wordt gehouden, waarbij pap probeert mam in alles te steunen wat ze zegt, ook al kan hij de helft niet volgen.

Nou ja, niet mijn probleem.

Tot mam de volgende middag mijn kamer binnenkomt en vraagt: 'Audrey, wat is Land of Conquerors?'

Ik kijk op van de *Grazia* en neem mijn moeder taxerend op. Ze ziet er gespannen uit. Ze heeft bloesjes op haar wangen en haar rechterhand ziet er verkrampd uit, alsof ze net een computermuis heeft losgelaten. Ze heeft 'computerspelletjesverslaving' gegoogeld. Ik wéét het gewoon.

'Een game.'

'Ik weet wel dat het een game is,' zegt mam vertwijfeld, 'maar waarom speelt Frank het de godganse dag? Jij speelt het toch ook niet de hele tijd?'

'Nee.' Ik heb het wel gespeeld, maar ik snap niet wat er zo fascinerend aan is. Ik bedoel, het is leuk, voor een uurtje of twee.

'Wat is de aantrekkingskracht dan?'

'Nou, je weet wel.' Ik denk even na. 'Het is spannend. Je krijgt beloningen. En de helden zijn best goed. De animatie is geweldig en ze hebben net een nieuw team strijders gelanceerd met nieuwe vermogens, dus...' Ik haal mijn schouders op.

Mam lijkt er nu helemaal niets meer van te begrijpen. Het probleem is dat ze zelf niet gamet. Het is dus ondoenlijk om haar uit te leggen wat het verschil is tussen LOC 3 en, laten we zeggen, Pacman uit 1985.

Dan krijg ik een inval. 'Je kunt het op YouTube zien,' zeg ik. 'Mensen geven er commentaar op. Wacht even.'

Terwijl ik een filmpje opzoek op mijn iPad, gaat mam zitten en

kijkt om zich heen in de kamer. Ze probeert nonchalant te doen, maar ik voel hoe ze met haar blauwe haviksogen naar mijn bergen spullen kijkt, op zoek naar... wat? Alles. Eerlijk gezegd gaan mam en ik al een tijdje niet meer zo makkelijk met elkaar om. Alles is beladen.

Na alles wat er is gebeurd, is dat een van de droevigste dingen van allemaal: dat we niet meer normaal tegen elkaar kunnen doen. Wat ik ook zeg, mam springt erbovenop, al beseft ze het zelf niet. Haar brein schiet door. *Wat bedoelt ze? Gaat het wel goed met Audrey? Wat zegt ze nou echt?*

Ik zie haar aandachtig naar een oude gescheurde spijkerbroek op mijn stoel kijken, alsof die een sinistere betekenis heeft. Terwijl er niets anders achter zit dan: ik ben eruit gegroeid. Ik ben het afgelopen jaar een centimeter of acht gegroeid, zodat ik nu een meter drieënzeventig ben. Best lang voor iemand van veertien. Ze zeggen altijd dat ik op mam lijk, maar ik ben niet zo knap als zij. Ze heeft van die ontzettend blauwe ogen, net blauwe diamanten. De mijne zijn maar flets – niet dat je ze op dit moment goed kunt zien.

Om je een visuele indruk van mezelf te geven: ik ben vrij dun en vrij onopvallend, en ik draag een zwart hemdje op een skinny jeans. En ik heb de hele tijd een zonnebril op, zelfs binnenshuis. Het is... Nou ja. Een ding. Mijn ding, denk ik. Vandaar die 'beroemdheid'-grapjes van buurman Rob. Hij zag me met mijn zonnebril op in de regen uit de auto komen en zei meteen: 'Waarom die zonnebril? Ben je Angelina Jolie soms?'

Ik doe het niet om cool te zijn. Er is een reden voor.

Die je nu natuurlijk wilt weten.

Denk ik.

Oké, het is eigenlijk best privé. Ik weet niet of ik er al aan toe ben om het te vertellen. Dan vind je me maar raar. Dat vinden zoveel mensen.

'Hebbes! Ik heb een filmpje gevonden van een LOC-battle met commentaar van 'Archy'. 'Archy' is een Zweedse YouTuber die

filmpjes maakt waar Frank gek op is. Het komt erop neer dat 'Archy' LOC speelt en er grappige opmerkingen bij maakt, en zoals ik al verwachtte kost het me een eeuwigheid om mam dit principe uit te leggen.

'Maar waarom zou je willen kijken hoe iemand anders speelt?' zegt ze perplex. 'Waarom? Is dat niet zonde van je tijd?'

'Hm. Nou ja.' Ik schokschouder. 'Dit is dus LOC.'

Het blijft even stil. Mam tuurt naar het scherm als een stokoude professor die probeert een stokoud Egyptisch geheimschrift te ontcijferen. Er klinkt een enorme ontploffing en ze deinst achteruit.

'Waarom moeten ze elkaar altijd áfmaken? Als ik een game ontwierp, zou het over ideeën gaan. Politiek. Hete hangijzers. Ja! Ik bedoel, waarom niet?' Ik zie een nieuw idee in haar hoofd knetteren. 'Wat dacht je van een computerspel dat Debat heet? Je kunt het wedstrijdelement erin houden, maar je krijgt punten door te discussiëren!'

'En dát is waarom wij niet schathemeltjertijk zijn,' zeg ik op een toon alsof ik achtergrondcommentaar lever.

Net als ik een ander filmpje wil zoeken, komt Felix de kamer in gehold.

'Candy Crush!' zegt hij opgetogen zodra hij mijn iPad in het oog krijgt, en mam snakt ontzet naar adem.

'Hoe weet hij dat?' vraagt ze verbolgen. 'Hou daarmee op. Ik wil niet nog een junk in de familie.'

Oeps. Het zou kunnen dat ik degene ben die Felix kennis heeft laten maken met Candy Crush. Niet dat hij enig idee heeft hoe je het hoort te spelen.

Ik klap de iPad dicht en Felix kijkt er teleurgesteld naar. 'Candy Crush!' jammert hij. 'Ik wil Candy Crúúush spelen!'

'Hij is kapot, Felix.' Ik doe alsof ik probeer de iPad aan te zetten. 'Zie je wel? Kapot.'

'Kapot,' beaamt mam.

Felix kijkt van ons naar de iPad. Je ziet dat hij zo hard nadenkt

als zijn vierjarige hersencelletjes toelaten. 'We moeten een oplader kopen,' zegt hij dan, plotseling geanimeerd, en hij reikt naar de iPad. 'We kunnen een oplader kopen om hem te maken.'

'De opladerwinkel is dicht,' zegt mam prompt. 'Hè, wat jammer nou. We doen het morgen wel. Maar raad eens? We gaan nu geroosterd brood met Nutella eten!'

'Geroosterd brood met Nutella!' Felix' gezicht begint te stralen van enthousiasme. Hij steekt zijn armen in de lucht, en mam pakt hem de iPad af en geeft hem aan mij. Vijf tellen later heb ik hem onder een kussen op mijn bed verstopt.

'Waar is de Candy Crush nou?' Felix merkt de verdwijning op en trekt al een brulgezicht.

'We brengen hem naar de opladerwinkel, weet je nog?' zegt mam snel.

'De opladerwinkel.' Ik knik. 'Maar hé, je krijgt geroosterd brood met Nutella! Hoeveel kun je op?'

Arme Felix. Hij laat zich door mam de kamer uit loodsen, nog steeds confuus. Volkomen om de tuin geleid. Zo gaat dat als je vier bent. Ik wil wedden dat mam Frank ook graag op zo'n manier zou foppen.

Mam weet nu dus wat LOC is. En kennis is macht, volgens Kofi Annan. Hoewel, zoals Leonardo da Vinci zei: 'Waar geschreeuwd wordt, is geen echte kennis', wat op ons gezin zou kunnen slaan. (Denk nou alsjeblieft niet dat ik superbelesen ben of zo. Mam heeft vorige maand een citatenboek voor me gekocht en daar blader ik in onder het tv-kijken.)

Maar goed, 'Kennis is macht' is hier niet echt van toepassing, want mam heeft geen enkele macht over Frank. Het is zaterdagavond en hij zit al sinds het middageten LOC te spelen. Hij is meteen na het toetje naar de speelkamer gegaan. Toen werd er aangebeld en trok ik me terug in de tv-kamer, mijn eigen privéplek.

Nu loopt het tegen zes uur en wanneer ik de keuken in glip om wat Oreos te snaaien, tref ik mam daar nerveus ijsberend aan. Ze zucht, kijkt naar de klok en zucht weer.

'Het zijn allemaal computerjunks!' barst ze opeens uit. 'Ik heb een keer of vijftientig gevraagd of ze ermee op wilden houden! Waarom kunnen ze dat niet? Er zit een knop op! Aan, uit!'

'Misschien zijn ze op een level...' begin ik.

'Levels!' kapt mam me woest af. 'Ik ben dat gezeur over levels zat! Ik geef ze nog één minuut. Meer niet.'

Ik pak een Oreo en wrik de helften van elkaar. 'En wie is er bij Frank?'

'Een vriendje van school. Ik heb hem nog niet eerder gezien. Linus, heet hij geloof ik...'

Linus. Ik herinner me Linus wel. Hij zat in die schoolopvoering van *Spaar de spotvogel*, en hij speelde Atticus Finch. Frank was Crowd.

Frank zit op het Kardinaal Nicholls Lyceum, vlak bij mijn school, de Stokeland Meisjesschool, en soms doen de twee scholen samen met toneelstukken en concerten en zo. Hoewel Stoke-land eerlijk gezegd niet 'mijn' school meer is. Ik ben er al sinds februari niet meer geweest, want er zijn een paar dingen gebeurd. Geen leuke dingen.

Laat maar.

Ik wil het er niet over hebben. Daarna ben ik ziek geworden. Nu ga ik naar een andere school en ik doe een klas over, zodat ik niet achterblijf. De nieuwe school heet het Heath College en ze zeiden dat het verstandig zou zijn om in september te beginnen, niet aan het eind van het schooljaar, als er toch alleen maar proefwerken worden gegeven. Tot die tijd zit ik dus thuis.

Ik bedoel, ik doe nog wel iets. Ze hebben me allerlei leessuggesties en wiskundeboeken en Franse woordenlijsten gestuurd. Ze zijn het er allemaal over eens dat het van essentieel belang is dat ik mijn schoolwerk bijhoud, want 'daar zul je echt van opknappen, Audrey!' (Wat absoluut niet waar is.) Ik stuur dus zo nu en dan een geschiedenisverslag in of zo en dan sturen zij het terug met opmerkingen in rood erbij. Er zit niet echt systeem in.

Maar goed. Waar het om gaat, is dat Linus aan dat stuk meedeed en dat hij echt een goede Atticus Finch was. Hij was nobel en heldhaftig en iedereen geloofde hem. Hij moest bijvoorbeeld in een scène een dolle hond neerschieten en het toneelgeweer ging niet af op de avond dat wij er waren, maar niemand in het publiek lachte. Er werd niet eens gesmiespeld. Zo goed was hij.

Hij was al eens eerder bij ons thuis geweest om Frank op te halen voor een repetitie. Hij was er maar een paar minuten, maar toch weet ik het nog.

Al doet het er nu niet echt toe.

Net als ik mam eraan wil herinneren dat Linus Atticus Finch speelde, merk ik dat ze de keuken uit is. Even later hoor ik haar roepen: 'Je hebt genoeg gespeeld, jongeman!'

Jongeman.

Ik schiet naar de deur en kijk door de kier. Frank beent achter mam aan de gang in, sidderend van woede.

'We waren nog niet aan het eind van het level! Je kunt het spel niet zomaar afbreken! Begrijp je wel wat je hebt gedaan, mam? Snap je eigenlijk wel hoe Land of Conquerors werkt?'

Hij klinkt woest. Hij staat vlak bij de keuken. Ik zie zijn zwarte haar, dat over zijn bleke voorhoofd valt, zijn maaiende, stakerige armen en zijn grote, benige handen die druk gebaren. Ik hoop dat Frank nog eens in zijn handen en voeten groeit. Ze kunnen toch niet zo lachwekkend groot blijven? De rest van hem moet ze toch wel inhalen? Hij is vijftien, dus hij kan nog een kop groter worden. Pap is een meter drieëntachtig, maar hij zegt altijd dat Frank groter gaat worden dan hij.

'Het geeft niet,' zegt een stem die me bekend voorkomt. Het is Linus, maar ik kan hem niet zien door de kier. 'Ik ga naar huis. Bedankt voor de gastvrijheid.'

'Niet naar huis gaan!' roept mam uit, met haar mooiste charmantegastvrouwenstem. 'Blijf alsjeblieft, Linus. Zo bedoelde ik het niet.'

'Maar als we niet mogen gamen...' Linus klinkt verbijsterd.

'Wil je zeggen dat de enige vorm van met elkaar omgaan die jullie jongens kennen computerspelletjes spelen is? Weten jullie wel hoe triest dat is?'

'Nou, heb je een beter voorstel?' zegt Frank nukkig.

'Ik vind dat jullie moeten gaan badmintonnen. Het is een mooie zomerdag, de tuin is prachtig en kijk eens wat ik heb gevonden!' Ze laat Frank het sneue oude badmintonspel zien. Het net zit helemaal in de knoop en ik zie dat er een beest aan een van de shuttles heeft geknaagd.

Ik zie Franks gezicht en schiet bijna in de lach.

‘Mam...’ Hij lijkt bijna sprakeloos van ontzetting. ‘Waar heb je dat in godsnaam opgeduikeld?’

‘Of croquet!’ vervolgt mam opgewekt. ‘Dat is een leuk spel.’

Frank zegt niet eens iets terug. Hij lijkt zo aangeslagen door het idee van een spelletje croquet dat ik gewoon medelijden met hem krijg.

‘Of verstoppertje.’

Ik proest het uit en sla een hand voor mijn mond. Ik kan er niets aan doen. Verstoppertje.

‘Of rummikub!’ zegt mam, die wanhopig begint te klinken. ‘Je was altijd dol op rummikuppen!’

‘Ik vind rummikub wel leuk,’ zegt Linus, en ik voel een sprankje goedkeuring. Hij heeft een goede reden om Frank te pakken te willen nemen; hij had het huis uit kunnen lopen en op Facebook kunnen zetten dat het klote is bij Frank thuis, maar hij klinkt alsof hij mam een plezier wil doen. Hij klinkt als zo iemand die om zich heen kijkt en denkt: ach, waarom zou ik het iedereen niet naar de zin maken? (Dat leid ik af uit vijf woordjes, hoor.)

‘Heb jij zin om te rummikuppen?’ vraagt Frank ongelovig.

‘Waarom niet?’ zegt Linus gladjes, en even later zijn ze op weg naar de speelkamer. (Pap en mam hebben hem geverfd en hem de Tienerkamer genoemd toen ik dertien werd, maar het blijft de speelkamer.)

Het volgende moment is mam terug in de keuken en schenkt zich een glas wijn in.

‘Zo!’ zegt ze. ‘Je moet ze gewoon een beetje bij de hand nemen. Wat ouderlijk toezicht. Ik heb domweg hun geest geopend. Ze zijn niet verslââfd aan de computer, je moet ze er alleen aan herinneren wat er verder nog is.’

Ze heeft het niet tegen mij. Ze heeft het tegen de Denkbeeldige Jury van de *Daily Mail* die haar leven continu volgt en haar cijfers geeft op een schaal van één tot tien.

‘Ik geloof niet dat rummikub zo leuk is met z’n tweeën,’ zeg ik.

‘Ik bedoel, het zou een eeuwigheid kosten om al je steentjes kwijt te raken.’

Ik zie dat mams gedachten achter die opmerking blijven haken. Ik wil wedden dat ze hetzelfde voor zich ziet als ik: Frank en Linus die met verbeterde koppen tegenover elkaar zitten, met tussen hen in een spelletje rummikub dat ze vervloeken, waarna ze besluiten dat alle bordspelen waardeloos en stom zijn.

‘Je hebt gelijk,’ zegt ze na een korte stilte. ‘Misschien kan ik met ze meedoen. Om het leuker te maken.’

Ze vraagt niet of ik ook mee wil doen, en daar ben ik blij om.

‘Nou, veel plezier,’ zeg ik, en ik schiet met de rest van de Oreos van de keuken naar de tv-kamer, en pas als ik zit te zappen hoor ik mams stem vanuit de speelkamer door het hele huis schallen.

‘Ik bedoelde niet dat jullie online moesten rummikuppen!’

Ons huis heeft zijn eigen klimaat. Er is eb en vloed, er zijn hoge- en lagedrukgebieden. Er zijn tijden van stralend blauwe gelukzaligheid, dagen van bewolkte droefenis en donderslagen bij heldere hemel. Op dit moment komt het onweer mijn kant op. Donder-bliksem-donder-bliksem. Frank-mam-Frank-mam.

‘Wat maakt dat nou uit?’

‘Alles! Ik had gezegd dat je achter de computer vandaan moest komen!’

‘Mam, het is hetzelfde stomme spel!’

‘Niet waar! Ik wil dat je achter dat scherm vandaan komt! Ik wil dat je een spelletje doet met je vriend! In het echte leven!’

‘Er is niks aan met z’n tweeën. Dan kunnen we net zo goed, weet ik veel, kwartetten!’

‘Weet ik!’ Mam krijgt nu bijna. ‘Daarom kwam ik met jullie meedoen!’

‘Nou, dat kon ik toch niet weten, verdomme?’

‘Niet vloeken! Als je tegen me vloekt, jongeman...’

Jongeman.

Ik hoor Frank zijn Boze Frank-geluid maken. Het is een soort

neushoornengeloei schuine streep schreeuw van frustratie.

'Verdomme is geen vloek,' zegt hij hijgend alsof hij zijn ongeduld moet bedwingen.

'Wel waar!'

'Het zit in de Harry Potter-films, oké? Harry Potter. Hoe kan het dan een vloek zijn?'

'Hè?' Zo te horen is mam van haar stuk gebracht.

'Harry Potter. Dat moet genoeg zeggen.'

'Waag het niet me de rug toe te keren, jongeman!'

Jongeman. Dat was drie. Arme pap. Hij krijgt het zwaar te verduren als hij thuiskomt...

'Hoi.' Ik schrik zo van Linus' stem dat ik een meter de lucht in vlieg. Ik maak letterlijk een sprongetje. Ik heb goed aangescherpte reflexen. *Overgevoelig*. Net als de rest van mij.

Hij staat in de deuropening. *Atticus Finch*, gaat het door mijn hoofd. Een slungelige tiener met bruin steil haar, brede jukbeenderen en zo'n glimlach als een sinaasappelpartje. Niet dat hij oranje tanden heeft, maar zijn mond krijgt zo'n partjesvorm als hij glimlacht. Wat hij nu doet. Niet één van Franks andere vrienden glimlacht ooit.

Hij komt de tv-kamer in en ik bal werktuiglijk mijn vuisten. Hij moet weggeslopen zijn terwijl mam en Frank aan het bekechten waren. Maar er komt nooit iemand in deze kamer. Dit is mijn plek. Heeft Frank hem dat niet verteld?

Heeft Frank dat niet gezegd?

Er welt paniek op in mijn borstkas. De tranen zijn me al in de ogen gesprongen. Mijn keel wordt dichtgeknepen. Ik moet hier weg. Ik moet... Ik kan niet...

Er komt hier nooit iemand. *Er mag hier niemand komen.*

Ik hoor de stem van dokter Sarah in mijn hoofd. Losse flarden van onze gesprekken.

Vier tellen inademen, zeven tellen uitademen.

Je lichaam gelooft dat er echt een dreiging is, Audrey, maar er is geen dreiging.

‘Hoi,’ probeert hij het nog eens. ‘Ik ben Linus. Jij bent Audrey, toch?’

Er is geen dreiging. Ik probeer mezelf die woorden in te prenten, maar ze worden overspoeld door de paniek. Die verzwelgt alles. Als een radioactieve wolk.

‘Heb je die altijd op?’ Hij knikt naar mijn zonnebril.

Mijn hart pompt doodsbang in mijn borst. Op de een of andere manier slaag ik erin me langs hem heen te wurmen.

‘Sorry,’ piep ik, en ik storm als een opgejaagde vos de trap op en mijn kamer in. Naar de verste hoek. In elkaar gedoken achter het gordijn. Ik hyperventileer en de tranen stromen over mijn gezicht. Ik moet een Clonazepam hebben, maar op dit moment kan ik niet eens achter het gordijn vandaan komen om er een te pakken. Ik klamp me aan de stof vast alsof mijn leven ervan afhangt.

‘Audrey?’ Mam duikt op in de deuropening. Haar stem is hoog van ongerustheid. ‘Lieverd? Wat is er?’

‘O, gewoon... je weet wel.’ Ik slik. ‘Die jongen kwam binnen en ik had er niet op gerekend...’

‘Stil maar,’ sust mam, die naar me toe loopt en me over mijn bol aait. ‘Het geeft niet. Het is heel begrijpelijk. Wil je een...’

Mam zegt de namen van mijn medicijnen nooit hardop.

‘Ja.’

‘Ik ga er een halen.’

Ze loopt naar de badkamer en ik hoor de kraan lopen. En ik voel me alleen maar stom. Stom.

Dus nu weet je het.

Of nee, ik denk niet dat je het weet – je raadt ernaar. Ik zal je uit je lijden verlossen met de volledige diagnose: sociale angststoornis, algemene angststoornis en depressieve episodes.

Episodes. Alsof een depressie een comedyserie is met elke

keer een grappige clou. Of een dvd-box met cliffhangers. De enige cliffhanger in mijn leven is: 'Zal ik ooit bevrijd zijn van die shit?', en neem maar van mij aan dat het vrij saai wordt op den duur.